

(USA) „mluvila jako drak.“ „A která veškerou moc té první šelmy (papežství) provozuje před tváří její; a působí to, že země a její obyvatele, klanějí se šelmě té první. ... říkající obyvatelům země, aby udělali obraz té šelmě...“ (Zj 13,11-14). Beránkovy rohy a drací hlas upozorňují na značný rozpor mezi vyznáním a způsobem jednání tohoto národa. „Řečí“ národu nebo státu jsou jeho zákonná rozhodnutí. Jimi budou potrestány lži svobodných a mírových zásad, které vznikly jako základ vládní politiky státu. Prorocství, že bude mluvit „jako drak“ a vykonávat „všechnu moc té první šelmy“, předpovídá jasně vývoj ducha nesnášenlivosti a pronásledování (Zj 12,13-17), tak jak to bylo předpovězeno prostřednictvím první šelmy (papežství). Údaj, že šelma se dvěma rohy „nutí zemi a její obyvatele, aby se klaněli té první šelmě“, ukazuje, že tento národ (USA) použije svoji moc k tomu, aby si vynutil poslušnost u všech, kdo nevzdávají účtu papežství. Dnes pozorujeme, jak USA skutečně stále více spolupracují s Vatikánem a uplatňují stále více svůj světový vliv.

OBRAZ ŠELMY

Když se církev na počátku mravně zkazila tím, že se odvrátila od jednoduchosti evangelia a přijala pohanské zvyky a ceremonie, ztratila Božího Ducha a sílu Jeho moci. Aby mohla ovládat svědomí lidí, hledala církev pomoc u státní moci. Důsledkem toho bylo papežství – církev, která vládla státní mocí a prosazovala ji k podpoře vlastních zájmů, především k potrestání kacířství. Aby USA mohly šelmě (papežství) postavit obraz, musel by náboženský vliv této země tak vzrostnout a Americký stát natolik ovládnout, aby se mohl nechat použít církví k provedení jejích vlastních úmyslů.

Duchovní úpadek, který zpočátku přiměl církev k tomu, aby hledala pomoc u státní moci, připravil cestu k vývoji papežství, šelmy. Pavel říká: „...nejdříve musí přijít odpadnutí a zjeven bude ten člověk hřícha, syn zatracení...“ (2 Tes 2,3-4). Tak i dnes tím očividným úpadkem v protestantských církvích je připravována cesta pro obraz šelmy.

A skutečně v posledních desetiletích zesílilo

není nic jiného, než velké, Pavlem předpovězené duchovní odpadnutí.

Když se vedoucí církve Spojených Států shodnou v těch bodech učení, které mají společné a ovlivní stát, aby jejich nařízení prosadil a podpořil, potom vytvoří protestantská Amerika „obraz“ římské kněžské hierarchie a uložení občanských trestů pro odlišné věřící bude pak nevyhnutelným následkem.

Obraz šelmy představuje onu formu odpadlého protestantismu, který se vyvine, když protestantské církve budou hledat pomoc u státu k prosazení svého učení do všední praxe. Následkem toho bude:

ZNAMENÍ ŠELMY

Šelma se dvěma rohy rozkazuje všem „aby měli znamení na pravé ruce své, nebo na čelích svých. A aby žádný nemohl kupovat ani prodávat, než jedině ten, kdo má znamení aneb jméno té šelmy, aneb počet jména jejího...“ (Zj 13,16-17).

„*Tuť jest moudrost. Kdo má rozum ať sečte počet té šelmy. Nebo je to počet člověka, a je to číslo šest set šedesát šest*“ (Zj 13,18).

Člověk, který stojí v čele papežské (protikřesťanské) hierarchie, není nikdo jiný, než papež. Jeho oficiální úřední titul zní: „VICARIUS FILII DEI“ tzn. „Zástupce Syna Božího“ (Our Sunday Visitor, 18.4.1915). V latině odpovídají některá písmena hodnotě čísel. Sečteme-li odpovídající číselné hodnoty v tomto úředním titulu, dostaneme číslo šelmy = 666.

VICARIUS FILII DEI					
V	5	F	0	D	500
I	1	I	1	E	0
C	100	L	50	I	1
A	0	I	1		501
R	0	I	1		
U	5				53
S	0				
	112				

666

18.4.1915). V latíně odpovídají některá písmena hodnotě čísel. Sečteme-li odpovídající číselné hodnoty v tomto úředním titulu, dostaneme číslo šelmy = 666.

Zatímco jedna

Zatímco jedna

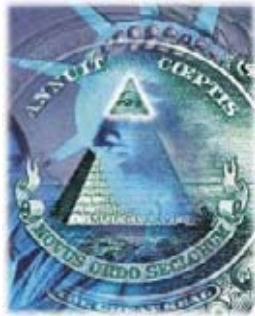
ROZHODNUTÍ

Události a katastrofy ve světě se budou až do příchodu Ježíše zosťovnat. Tento hříšný svět a jeho bezbožné skutky pomínou, ale Bůh chce, aby „**všichni lidé spasení byli a k známosti pravdy přišli.**“ „**Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný**“ (1Tim. 2,4; Jan 3,16). Oproti beznadějnosti světa přislíbil Bůh nádhernou budoucnost všem, kteří mu byli na zemi věrní: „**Hle, stvořím nové nebe a novou zemi. A všechno minulé nevpomeneš...**“ „**A setře Bůh každou slzu s očí jejich, a smrti již více nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude více – nebo první věci pomínuly... Hle, učiním všechno nové**“ (Zj 21,4 – 5). Tato slova poskytují nejenom naději pro budoucnost, ale dávají naší duši již zde na zemi pokoj a jistotu. Soud v nebi probíhá již teď. Brzy - nikdo neví jak brzy - bude projednáván i **Váš** případ. Až skončí vyšetřující soud, bude osud všech lidí rozhodnut buď k věčnému životu nebo zatracení. Doba milosti skončí krátce před příchodem Pána na nebeských oblacích. V tomto okamžiku padne rozhodnutí o každém z nás: „**Kdo škodí, ať škodí dál, kdo je spravedlivý, ospravedlní se ještě...**“ (Zj 22,11). Proto je nyní důležitější než kdy jindy, aby si každý vzal následující napomenutí k srdci: „**Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatrvejte svá srdce**“ (Žid 3,7). Ježíš zemřel na kříži Golgaty za Vaše hříchy, aby Vám otevřel cestu do nové překrásné budoucnosti. Ještě dnes můžete v modlitbě přijít k Ježíši, vyznat před ním své hříchy a začít nový život v poslušnosti jeho přikázání. Potom bude Ježíš i Vaším přímluvcem u Božího soudu.

skupina lidí přijme znamení šelmy a bude uctívat její obraz, je druhá skupina popsána takto: „*Tu je trpělivost svatých, tu jsou ti, kteří ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy*“ (Zj 14,12). Rozdíl mezi správným a falešným uctíváním souvisí tedy bezprostředně s dodržováním Božích zákonů. Oproti Boží pečeti, sobotě – sabatu ze 4. přikázání, stojí znamení šelmy, totiž svěcení neděle. Papežství vidí své „*znamení moci*“ právě v tom, že v roce 364 n.l. změnilo sabat na neděli (Katechismus, P. Geiermann).

Kdo **vědomě** zachovává ta přikázání, která jsou změněna papežstvím, uctívá tím tento ve skutečnosti protikřesťanský systém a staví se tak proti Bohu. Ale mnozí křesťané ve všech církvích zachovávají neděli v přesvědčení, že světí sabat ze 4. přikázání; Bůh přijme jejich upřímné úmysly a poctivost, neboť „*Bůh přehlíží čas nevědomosti...*“ (Sk 17,30). Ale až bude uzákoněno svěcení neděle v Novém světovém pořádku, který je již dávno Amerikou plánovaný a svět bude obeznámen se závazky vůči pravé sobotě, pak příjmov všichni, kteří vědomě přestupují Boží zákon, znamení šelmy a pak nemohou od Boha očekávat žádnou milost, nýbrž zakusí věčnou smrt (Zj 14,9-11). Naprostá kontrola lidstva v oblasti církevní a politicko-hospodářské je již po několik let plánována Světovou církevní radou v Ženevě ve spolupráci s vedoucími světových vlád a UNO (OSN) v New Yorku. Cílem tohoto Nového světového pořádku je vytvořit pro celé lidstvo jednotné, nebiblické „světové náboženství“, tak jako i dosazení nové celosvětové vlády. Ekumena, mnoho papežových návštěv u zástupců vlád a celosvětové všeobecné snažení o globalizaci, potvrzují tento plán.

Dnes svědčí znamení dnešní doby o tom, že stojíme na prahu velkých a vážných událostí. V našem světě se dalo vše do pohybu. Před našima očima se naplňuje prorocství Ježíše Krista o událostech, které předchazejí jeho druhého příchodu: „*Budete slychati zajisté boje a pověsti bojů ...povstane národ proti národu ...bude hlad a mor a zemětřesení na mnoha místech. Ale tyto všechny věci jsou počátkové bolesti*“ (Mat 24,6-8). Současnost a budoucnost budí velký zájem celého lidstva. Stále více lidí dnes rozpoznává, že se blíží něco velkého a rozhodujícího, že svět stojí na pokraji velké krize. Každý den přibývají zprávy o katastrofách a násilných činech různého druhu. Ježíš sám předpověděl, že na konci časů „*...bude na zemi soužení národů, nevědoucích kam se dít, ... Tak že zmrtnějí lidé pro strach a pro očekávání těch věcí, které přijdou na všechen svět...*“ (Luk 21,25-26; 2 Petr 3,3-4).

ÚŽASNÉ PROROCTVÍ O VELKÝCH SVĚTOVÝCH ŘÍŠÍCH

V Bibli, obzvláště v knize „Daniel“ (Dan) a v knize „Zjevení“ (Zj), jsou jasně předpovězeny mnohé historické, ale i dnešní události. Pečlivé studium těchto knih nám dává poznat Boží záměr v dějinách národů a pomáhá nám porozumět pravému smyslu života a Božímu plánu spasení lidstva, ve svém synu Ježíši Kristu.

Před více než 2600 lety byl prorokem Danielem předpovězen vznik a vývoj následujících říší: Babylónu, Medo-Persie, Řecka a Říma a pokračuje až do dnešní podoby Evropy. Prorok viděl ve snu obraz sochy, jejíž části těla symbolizovaly naprosto přesné pořadí těchto světových říší: „*...hlava (toho obrazu) byla z rzyiho zlata, jeho prsa a ramena ze stříbra, břicho jeho i bedra z mědi, stehna jeho ze železa, nohy jeho z částí ze železa a z částí z hlíny*“ (Dan 2,32-33). Tyto velké světové říše a jejich zvláštní znamení byly proroku ukázány také jako dravé šelmy: „*Ty čtyři šelmy veliké, jsou čtyři králové, kteří povstanou ze země*“ (Dan 7,17), ta povstala, tak jako „*čtyři nebeské větry bojující na moři velíkém*“ (Dan 7,2). Ve zjevení 17,15 je vysvětleno, že „*vody které jsi viděl jsou lidé, zástupy, národy a jazyky.*“ „Větry“ jsou symbolem války (Jer 4,11-16). Čtyři nebeské větry, které bojují na velkém moři, zobrazují strašná dobývání, kterými tato království nabyla moci.

BABYLÓN

Dan 7,4 Ta první byla jako lev a měla orlí křídla.

Dan 7,5 Ta druhá se podobala medvědu která panství jedno vyzdvihla. Mělav tlamě tři zebra.

Dan 7,6 Další šelma byla podobna pardovi a měla čtyři ptačí křídla a čtyři hlavy.

Dan 7,7 Čtvrtá šelma byla strašná a hrozná a velmi silná, Měla velké železné zuby, žrala a drtila - zbytek pošlapávala svými nohami... a měla deset pak rohů.

Dan 7,24 Deset rohů pak znamená, že z království toho deset králů povstane.

Zlatá hlava a lev (oblíbený symbol Babylónu) představují Babylónskou říši (608-538 př.n.l.). Orlí křídla znamenají rychlé dobovačné války za vlády Nabuchodonozora.

MÉDO-PERSIE

V roce 538 př.n.l. byla vybudována dvojitá říše, Médská a Perská. Tři zebra znamenají dobyté země: Lydiu, Babylón a Egypt. Peršané byli mocnější než Médové a vládli také déle (viz. na jednu stranu postavený medvěd – vyzdvíženo panství).

ŘECKO

Nesmírně rychlé dobovačné výpravy (viz. 4 křídla) za Alexandra Velikého přinesly Řecku světovou nadvládu (331 př.n.l.). Po Alexandrově smrti byla říše rozdělena jeho čtyřmi generály na čtyři části: Thracie, Sýrie, Makedonie a Egypt (viz. 4 hlavy).

ŘÍMSKÁ ŘÍŠE

V roce 168 př.n.l. založili římané čtvrtou světovou říši. Kvůli tvrdosti a nesnášenlivosti, které se ostatní národy musely podřídit, vešla tato říše do dějin jako „železný Řím“. (viz. železné nohy a zuby zvířete).

EVROPA

Římská říše se díky stěhování národů (351-476 n.l.) rozpadla na deset evropských rozdělených říší (viz. 10 rohů a 10 prstů). Oddělené rostoucí rohy a nesoudržnost železa s hlinou deseti prstů, představuje nemožnost trvalého sjednocení Evropy.

ZVLÁŠTNÍ SVĚTOVÁ VELMOC

Prorok viděl vznikat v Evropě další mocnost: „*Prohlížel jsem pilně rohy, a hle, vyrůstal mezi nimi poslední malý roh*“ (Dan 7,8). Tato mocnost se vyznačuje následujícími znaky:

VYRŮSTÁ MEZI DESETI ROHY (Dan 7,8)

Papežství (508 n.l.) bylo tímto „malým rohem“, který mezi deseti germánskými kmeny v Evropě vyrůstal vzhůru.

TŘI ROHY BYLY VYVRÁCENY (Dan 7,8)

Říše Herulů, Vandalů a Východních Gótů se postavily proti vládě „malého rohu“ a „byly jím vyvráceny“, tzn. úplně zničeny.

ZCELA ROZDÍLNÝ OD TĚCH PŘEDEŠLÝCH ROHŮ (Dan 7,24)

Papežství bylo jiné. Bylo to spojení církve a státu, v němž církev převládala.

BUDE VĚTŠÍ NEŽ PŘEDEŠLÉ ROHY (Dan 7,20)

Ve velmi krátké době se stalo papežství skutečně opravdovou velmocí. Lidé byli často násilím nuceni přijmout katolickou víru (křížácké výpravy). Po několik staletí se museli králové a císařové Evropy pokorně podvolovat rozhodnutí papeže.

SLOVA PROTI NEJVYŠŠÍMU MLUVITI BUDE (Dan 7,25)

„*Postaví se proti knížeti knížať*“ (Dan 8,25). „*... zjeven bude ten člověk hřícha, syn zatracení, protivící a povyšující se nade vše, co má jméno Boží nebo čemu se vzdává Božská čest, tak že se v chrámě Božím jako Bůh posadí a bude si počínat, jako by byl Bůh.*“ (2 Tes 2,3-4). Všechna tři místa v textu popisují jednu a tu samou moc, která předstírá křesťanský charakter, ale ve skutečnosti je právě protikřesťanská. V následujícím citátu je možné rozpoznat, do jaké míry se papežství rouhá Bohu:

„*Na tomto světě zaujímáme místo všemocného Boha*“ (Papež Leo XIII., Encykl. 20.06.1894). Samotné oslovení papeže „Sv. Otče“ je rouhání se Bohu. Ježíš nás sám varuje v Mat 23,9: „*A nikomu na zemi nedávejte jméno Otec, jeden je Otec váš, který je v nebesích.*“ Navzdor těmto jasným biblickým veršům si přisvojili papežové po dlouhá staletí neomylnost, kterou vlastní pouze Bůh (Zj 15,4) a dokonce si přisvojovali právo odpouštět hříchy, což přísluší pouze Bohu (Luk 5,21).

„*Na tomto světě zaujímáme místo všemocného Boha*“ (Papež Leo XIII., Encykl. 20.06.1894). Samotné oslovení papeže „Sv. Otče“ je rouhání se Bohu. Ježíš nás sám varuje v Mat 23,9: „*A nikomu na zemi nedávejte jméno Otec, jeden je Otec váš, který je v nebesích.*“ Navzdor těmto jasným biblickým veršům si přisvojili papežové po dlouhá staletí neomylnost, kterou vlastní pouze Bůh (Zj 15,4) a dokonce si přisvojovali právo odpouštět hříchy, což přísluší pouze Bohu (Luk 5,21).

VEDE VÁLKU SE SVATÝMI A HUBÍ JE (Dan 7,25)

Křížácké výpravy, kacířské procesy, mučírny Inkvizice a hranice k upalování jsou známé a temné kapitoly papežství. Historik W.H.Lecy k tomu dodává: „*Ten, kdo má dostatečné znalosti historie nebude pochybovat o tom, že římská církev prolila více nevinné krve, než jakákoliv jiná instituce, která kdy na Zemi existovala. Je nemožné*“

dosáhnout plnou představu o opravdovém počtu jejich obětí (asi 50 mil.) a je jisté, že žádná síla představivosti si nedokáže ani zdaleka představit jejich utrpení“ (Racionalismus v Evropě, sv. 2., str. 32).

BUDE SE SNAŽIT ZMĚNIT ČAS A ZÁKON (Dan 7,25)

Papežství skutečně změnilo Boží zákon. 2. Při-kázání, které zakazuje klanět se modlám, bylo v katolickém katechismu ze Zákona vyňato. 4. Při-kázání, které požaduje svěcení biblického dne

ČAS SOUDU

„V tom zasedne soud...“ (Dan 7,26). Daniel vidí: „a Starý dnů posadil se na trůn... Tisíce tisíců sloužily jemu a desetitisíce desetitisců stály před ním; soud zasedl a byly otevřeny knihy“ (Dan 7,9-10).

Takto byl prorok ve snu ukázan velký a sváteční den, ve kterém bude před Velkým soudcem tohoto světa souzen charakter a život každého člověka.

Znamená to, že *“Byly otevřeny knihy”*. Jan dále vysvětluje: „A jiná kniha také je otevřena, to je kniha života. A souzení jsou mrtví podle toho, jak psáno bylo v knihách, totiž podle svých skutků.“ (Zj 20,12). Nebeské knihy, ve kterých jsou zaznamenána jména (Luk 10,20) a činy (Mat 12,36-37) lidí, budou směřodonné pro rozhodnutí soudu. Všechny utajené úmysly a pohnutky vyjdou najevo v onom neomylném seznamu, neboť Bůh „*vynes*e na světlo to, co je skryto ve tmě a zjeví záměry srdcí“ (1 Kor 4,5), a On „... *všeli*ký skutek přivede na soud, i každou věc tajnou, buďto dobrou, nebo zlou.“ (Kaz 12,14).

Až budou otevřeny knihy, bude Bůh vyšetřovat životy všech lidí, nejdříve těch kteří věřili v Ježíše. „*Nebo je čas, aby se začal soud od domu Božího. A poněvadž nejprve od nás, jaký bude konec těch, kteří se Božímu evangeliu vzpírají?*“ (1 Petr 4,17). Soud nad bezbožnými je zvláštní odělené dílo, které se bude konat později. Ježíš (Jan 5,22) začíná soud nejdříve s těmi, kteří žili na zemi jako první, potom jde od pokolení k pokolení dále a uzavírá ho s živými. Zmíní se o každém jménu, případ každého jednotlivce bude prošetřen. Jména budou schválena, jména budou zavržena. Boží zákon je měřítko, podle

kterého se bude při soudu měřit život a charakter každého člověka. Apoštol Pavel vysvětluje: „*Ti, kteří znali zákon a hřešili, budou odsouzeni podle zákona*“ ale „*činitelé zákona spravedliví budou*.“ (Ř 2,12-16). Budou-li u některých zaznamenány hříchy, kterých nebylo litováno a které nebyly odpuštěny, pak budou jejich jména z Knihy života vymazána. „*Ale řekl Hospodin Mojžíšovi: Kdo zhrěšil proti mně, toho vymaži z knihy své*.“ (2 Moj 32,33). U jmen všech těch, kteří opravdu upřímně litovali svých hříchů (Přisl 28,13) a vírou přijali Ježíše jako svého jediného spasitele (Sk. 16,30-31) bude do nebeských knih vepsáno odpuštění. Protože se stali spoluvlastníky Kristovy spravedlnosti (1 Jan 2,29) a jejich charakter se shoduje s Božím zákonem, budou jejich hříchy smazány a oni sami budou hodni věčného života, neboť toto Práví Bůh: „*Já, já sám shlazuji přestoupení tvá pro sebe, a na hříchy tvé nevzpomínám*“ (Iz 43,25). Tito budou mít spoluúčast na vzkříšení spravedlivých, neboť Písmo zřetelně říká: „*a pujdou ti, kteří dobré věci činili, na vzkříšení života*...“ (Jan 5,29; 1 Tes 4,14-16). Ježíš vysvětlil prostřednictvím proroka Jana: „*Kdo zvítězí, ten bude oděn bělostným rouchem a jeho jméno nevymažu z knihy života, ale vyznám jméno jeho před obličejem Otce svého i před*

Da 2,34 ...utrhl se kámen... a udeřil obraz ten do nohou... a rozdrtil je.

odpočinku, 7. dne – sabatu, bylo přeměněno na neděli, jež má svůj původ v pohanském vzývání boha slunce. Místo soboty - sabat - podle 4. Při-kázání (2 Moj 20,8-11; Iz 56,2-7) byla zavedena neděle, nebiblický den odpočinku. Bůh nikdy nepříkázal tento den (neděli) světit jako den odpočinku a ani Ježíš a apoštolové ho nikdy nezachovávali (Luk 4,16; Mat 24,20; Sk 13,42-44).

VYDÁNÍ BUDOU DO JEHO RUKOU AŽ DO ČASU A ČASŮ A POLOVINY ČASŮ (Dan 7,25)

V biblickém počítání času odpovídá 1 rok („jeden čas“) 360 dnů. Přepočítame-li to bude tedy 3½ roku = 1260 dní. Prorocký den ale představuje

doslovně 1 rok (Ezech 4,6; 4 Moj 14,34). Z toho vyplývá doba vlády „malého rohu“ na 1260 let. Tato perioda začala Justiníanským dekretem (kterým získala církev politickou moc skrze spojení se statem), stejně jako vítězstvím nad Východními Góty v r. 538 n.l. a skončila ro-ku 1798 zjetím pape-že a vyhlášením Říma za republiku skrze fran-couzské napoleonské vojsko. (podrobný výk-lad důkazů viz. kniha „Velký spor věků“).

anděly jeho.“ (Zj 3,5). Pro člověka je tato Kristova přímluva před trůnem jeho nebeského Otce (Žid 8,1) zrovna tak důležitým dílem plánu spasení, jako jeho smrt na kříži (Žid 9,24). Ježíš nám umožnil cestu k Božímu trůnu a skrze něho může každý, kdo k němu ve víře přichází, předstoupit před Boha. „*Přístupme tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a milost našli ku pomoci v pravý čas*“ (Žid 4,16). Ježíš nás zastupuje na základě Svých zraněných rukou, Svého zničeného těla a říká všem, kteří ho chtějí následovat: „*Dosti máš na mé milosti*...“ (2 Kor 12,9). „*Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí duším svým. Jho mé zajisté je rozkošné a břímě mé lehké*.“ (Mat 11,29-30).

Jakmile se v nás pod vlivem Ducha svatého probudí naše svědomí, porozumíme moci, vině a ubohosti hříchu; pak si začneme hřích ošklivit. Dospějeme k vědomí, že nás hřích oddělil od Boha, že jsme v otroctví a pod mocí toho zlého. Čím více se snažíme utéci, tím více rozpoznáváme vlastní slabosti. Naše pohnutky a naše srdce jsou nečisté. Poznáme, že náš život je vyplněn sobectvím a hříchem. Začneme hledat odpuštění, očistu a svobodu. Co můžeme udělat pro to, abychom dos-pěli k vyrovnanosti s Bohem? Potřebujeme naději – odpuštění nebes, klid a lásku v našem srdci. Tyto hodnoty nemůžeme koupit za peníze, ani získat rozumem či vědomostmi, ale Bůh nám je nabízí zdarma jako dar milosti, „*bez peněz a bez placení*...“ (Iz 55,1). Ony patří nám, když po nich vztáhneme naše ruce a uchopíme je. Tak praví Hospodin: „*Budou-li hříchy vaše jako červenec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší*...“ (Iz 1,18). „*A dám vám srdce nové a ducha nového dám do vnitřností vašich*...“ (Ezech 36,26). Pokud jsme vyznali své hříchy a jsme odhodláni začít nový život s Bohem, pak smíme přijít k Němu a prosit Ho, aby nám odpustil naše hříchy a daroval nám nové srdce. „*Jestliže pak budeme vyznávatí hříchy své, věrný je Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od každé nepravosti*“, „*Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se mu šťastně, ale kdo je vyznává a opouští, milosrdenství dojde*.“ (1 Jan 1,9; Přisl 28,13). Smíme být přesvědčeni, že On to udělá, protože On nám to

přislíbil. Zaslíbený dar je naším vlastnictvím, jakmile ho ve víře přijmeme. Vlastním úsilím nemůžeme činit pokání za hříchy minulosti, obnovit své srdce, ani dojít posvěcení (Jer 13,23; Efez 2,8). Ale Bůh zaslubuje, že to chce pro nás učinit skrze Ježíše Krista. Tomuto přislíbení musíme věřit. Musíme vyznat své hříchy, oddat se Bohu a Jemu sloužit. Jakmile to uděláme, vyplní na nás své zaslíbení. Ježíš vystoupí jako Tvůj obhájce a bude se za tebe před Bohem přimlouvat. „*Avšak zhrěši-li kdo, máme u Otce přímluvc*e, Ježíše Krista spravedlivého. On je smírou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa“ (1 Jan 2, 1-2).

POSLEDNÍ POSELSTVÍ MILOSTI

V době, kdy se lidé snaží spojit Evropské národy a kdy je svět ohrožován přibývajícimi katastrofami, vidí prorok Daniel, jak padá velký kámen na nohy té sochy a úplně ji zničí. Tento kámen znamená příchod Ježíše Krista (Dan 2,34-35,44; Ž 18,32). Kristus přijde brzy v nebeských oblacích v doprovodu všech svých andělů, a každý ho uvidí (Zj 1,7). Aby byli lidé na tento okamžik připraveni a mohlo jim být pomoci, aby obstáli při soudu, varuje je Bůh svou láskou skrze Jeho poslední poselství milosti, poselství třech andělů, které najdeme v Zjevení 14 kap.:

PRVNÍ ANDĚLSKÉ POSELSTVÍ

Bojte se Boha a vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho; a klanějte se tomu, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“ (Zj 14,6,7).

Toto první andělské poselství nás vyzývá, abychom si uvědomili, že soud v nebi již probíhá, neboť ten čas ve kterém žijeme, spadá přesně do toho údobí kdy „*přišla hodina soudu jeho*“ Dále jsou lidé vyzýváni, aby Boha uctívali jako Stvořitele nebe a země. Přesto dnes věří mnoho lidí na zcela nedokázaný vývoj evolucí. Bůh dává ale li-dem poznat, že krása a dokonalé řády a zákony v přírodě pochází od Ně-ho, a že nikdy nemohly vzniknout náhodou (srov. Ř 1,20-21). Upomíná lidstvo na to, že On je dárce

všeho dobrého a že si zaslouží naší lásku a úctu. Pravá láska a úcta k Bohu znamená respektovat jeho Zákon (10 příkázání v 2 Moj 20,1-17), neboť „... to je láska Boží, abychom přikázání jeho ostříhali“ a „*Kdo odvrací ucho své, aby neslyšel Zákona, i modlitba jeho je ohavností*“ (1 Jan 5,3; Přisl 28,9). Vzdát Bohu úctu znamená, jeho charakter, který zrcadlí jeho 10 přikázání, vnést do našeho srdce a osvojit si ho na tolik, abychom mohli tímto způsobem Boha představovat našim spolubližním.

SABAT, BOŽÍ PEČET

Jedno z deseti přikázání poukazuje přímo na Boha jako na stvořitele. 4. Přikázání vysvětluje: „*Pomni na den sobotní, abys jej světil*... Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všechno, co je v nich, a odpočinul dne sedmého; proto požehnal Hospodin dne sobotního a posvětil ho.“ (2 Moj 20,8-11).

Čtvrté přikázání je jediné ze všech deseti, které nese jméno Boha, ale také ukazuje kompetenci zákonodárce a ukazuje, kdo je zákonným autorem desatera. Tím dostává Zákon „Boží pečeť“, která jeho zákonu byla dána jako důkaz pravdivosti a závaznosti. Sabat byl lidem darován již od počátku stvoření (viz. 1 Moj 2,1-3) a platí pro všechny lidi ve všech dobách. Tímto dnem se má lidstvo s vděčností a hlubokou úctou stále upomínat na Stvořitele. „*Pomni na den sobotní, abys ho světil*“. Respektování soboty se tímto stává znamením věrnosti a lásky vůči opravdovému Bohu Stvořiteli, „*Těž soboty mé svěťte, a budou na znamení*

mezi mnou a vámi, aby známe bylo, že já jsem Hospodin Bůh váš.“ (Ezech 20,20; Iz 56; 2 Moj 31,13-17). Sabat, 7. den, který již od počátku světa byl vždy v sobotu a ne v neděli, platí pro všechny křesťany.

Ježíš sám zdůrazňu-je nezměnitelnost deseti přikázání: „*Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Amen, zajistě pravím vám: Dokud nepomine nebe i země, jediné písmenko ani jediná tečka nepomine ze Zákona*...“ (Mat 5,17-18).

DRUHÉ ANDĚLSKÉ POSELSTVÍ

Padl, padl Babylón, to město veliké, nebo vínem hněvu smilství svého napájelo všechny národy.“ (Zj 14,8).

Výraz Babylón je odvozen od Babel a znamená Zmatek (1 Moj 11,9). Ve Svatém písmu se tento výraz používá k vyjádření rozlišných forem fa-lešných nebo zkažených náboženství.

Ve Zjevení 17,4 - 6 představuje nevěstka Babylón. V Bibli symbolizuje žena nevěstka odpadnutou církev (Jer 3,20; Ezech 16,35). Tato žena ve Zjevení 17 je „*oděna šarlatem a brunatným rouchem, a ozdobena zlatem, drahokamy a perlami; mající zlatý pohár v ruce své, plný ohavností a nečistoty svého smilstva*. A na čele jejím napsané jméno: *Tajemství, Babylón veliký, Matka všeho smilstva a ohavností země*“. Prorok říká: „*Viděl jsem tu ženu opilou krví svatých, a krví mučedníků Ježíšových*“. O Babylónu se dále říká: „*Ta žena, kterou jsi viděl*“ (17 pahorcích, verš 9), je veliké město, které má království nad králi země“ (Zj 17,4 – 6 a 18).

TEN VELIKÝ BABYLÓN

Zde popisovaná moc není žádná jiná než papežský Řím, město na 7 pahorcích. Purpur a šarlat jsou barvy kardinálů a biskupů. Zlato, drahé kameny a perly popisují živě nepředstavitelné bohatství papežství. O žádné jiné moci se nemůže pravdivěji říci, že byla „*zpítá krví svatých*“, než o oné církvi, která Ježíšovy následovníky pronásledovala takovým krutým způsobem. (jak bylo popsáno již na 1-2 straně) Velký hřích, který Babylón ovládal je, že „*vínem smilství opíjel všechny národy*.“ Tento omamný pohár, který nabízí světu, jsou falešná učení, jako např. Oběť mše svaté, nesmrtelnost duše, věčné peklo, Mariánský kult, svěcení neděle a jiná. Tato a příbuzná úplně nebiblická učení, nabízí celému světu a církvím a mají na ně zhoubný vliv. Varování, které je na nás adre-sováno „*Babylón padl*“, nachází

uplatnění u všech náboženských společností, které byly kdysy čisté, ale které se nakazily. Nemůže se to vztahovat jen na samotnou katolickou církev, neboť ta se již několik století nachází ve stavu padlých. Babylón se nazývá „*Matka smilství*.“ K jejím dcerám náleží všechny církve, které se drží nebiblických učení Říma (např. svěcení neděle) a následují jejím příkladu. Výraz Babylón (zmatek) se může právem aplikovat na všechna tato spo-lečenství. I přes duchovní temnotu a oddělení se od Boha, které v těchto církvích vládne, nachází se stále ještě velké množství opravdových Kristových následovníků v jejich společenstvích. Všechny opravdové Boží děti, které se stále ještě nacházejí v Babylónu uslyší a přijmou volání anděla: „*Padl, padl Babylón*“ a „*Vyjděte z něho, lidé můj*...“ (Zj 18,4) a pak vyjdou a navždy opustí tyto odpadlé církve.

TŘETÍ TROJANDĚLSKÉ POSELSTVÍ

Bude-li se kdo klanět šelmě a obrazu jejimu, a vezme-li znamení její na čelo své a nebo na ruku svou. I ten bude pít víno hněvu Božího...“ (Zj 14,9-10).

Abychom porozuměli tomuto poselství, musíme nejprve porozumět zde používaným obrazům a přirovnáním.

ŠELMA

Šelma, o které se zde hovoří, je poprvé popsána ve Zjevení 13,1-10 „*jako pardal*“ (levhart). Srovnání mezi touto „šelmou“ a „malým rohem“ v Dan. 7 (viz. také str. 1-2) zřetelně ukazuje, že se zde jedná o jednu a tu samou mocnost: totiž o papežství.

Tak jako „*malý roh*“, tak i „*zvíře*“ je mocnost rouhající se Bohu (Zj 13,6), mocnost, která pronásleduje kře-sťany (Zj 13,7). Povstala z pohanského Říma (Zj 13,2), a vládla 1260 let (Zj 13,5). Po tomto období měla být zbavena vlády díky „smrtné ráně“ (Zj 13,-3.10; viz. str. 2, bod 8).

Ale tato „*smrtná rána*“ papežství se měla opět uzdravit (Zj 13,3). To se začalo dít v roce 1929 uzavřením Lateránských kontraktů. Vatikán tehdy dostal svůj pozemek, velkorysou finanční podporu, stejně jako jako všechna diplo-matická práva samo-statného státu. Díky mezinárodní diploma-cii a finanční mocí si Vatikán od té doby vybudoval značnou světovou moc a vliv. „*Smrtná rána*“ se zahojila... Dříve než se budeme zabývat „obrazem šelmy“ a jejím „znaméním“, musíme si ještě vysvětlit ze Zjevení 13 kap. jednu „*zvířecí mocnost*“:

DRUHÁ ŠELMA

Prorok viděl „*jinou šelmu, jak vyvstala ze země: měla dva rohy podobné beránkovým*“ (Zj 13,11).

Mezitím, co předešlá zvířata vyvstala z „*moře*“ oněch „*národů a jazyků*“ (Zj 17,15), toto zvíře vystoupilo „*ze země*.“ Takto zobrazený národ, než aby svrhl jinou moc a zaujal její místo, vychází z pozvolna a mírumilovně na povrch. Protože nemůže

vyrůstat mezi tlačícími se a mezi sebou zápasícími evropský-mi národy, musíme ho hledat v západní části světa. Jenom jeden národ začal růst, mezitím co papežství v roce 1798 ztratilo nadvládu: SPOJENÉ STÁTY AMERICKÉ!

Rohy toho zvířete, podobající se Beránkovým, znamenají mládí, nevinnost a mírnost; a trefně vyjadřují tehdejší „charakter“ USA. Demokracie a svoboda vyznání (ty dva rohy) byly prvním a pevným základem národa. Tehdy tisíce papežstvím pronásledovaných křesťanů uprchly z Evropy do „nového světa“ do Ameriky. To byla hodina zrození USA. Ale ta šelma s „*rohy podobnými Beránkovým*“

